

ECONOMIA ■

La política de restringir els salaris no és el millor camí per guanyar competitivitat

SALUT ■

Per què els mosquits piquen més a unes persones que a d'altres?

EL

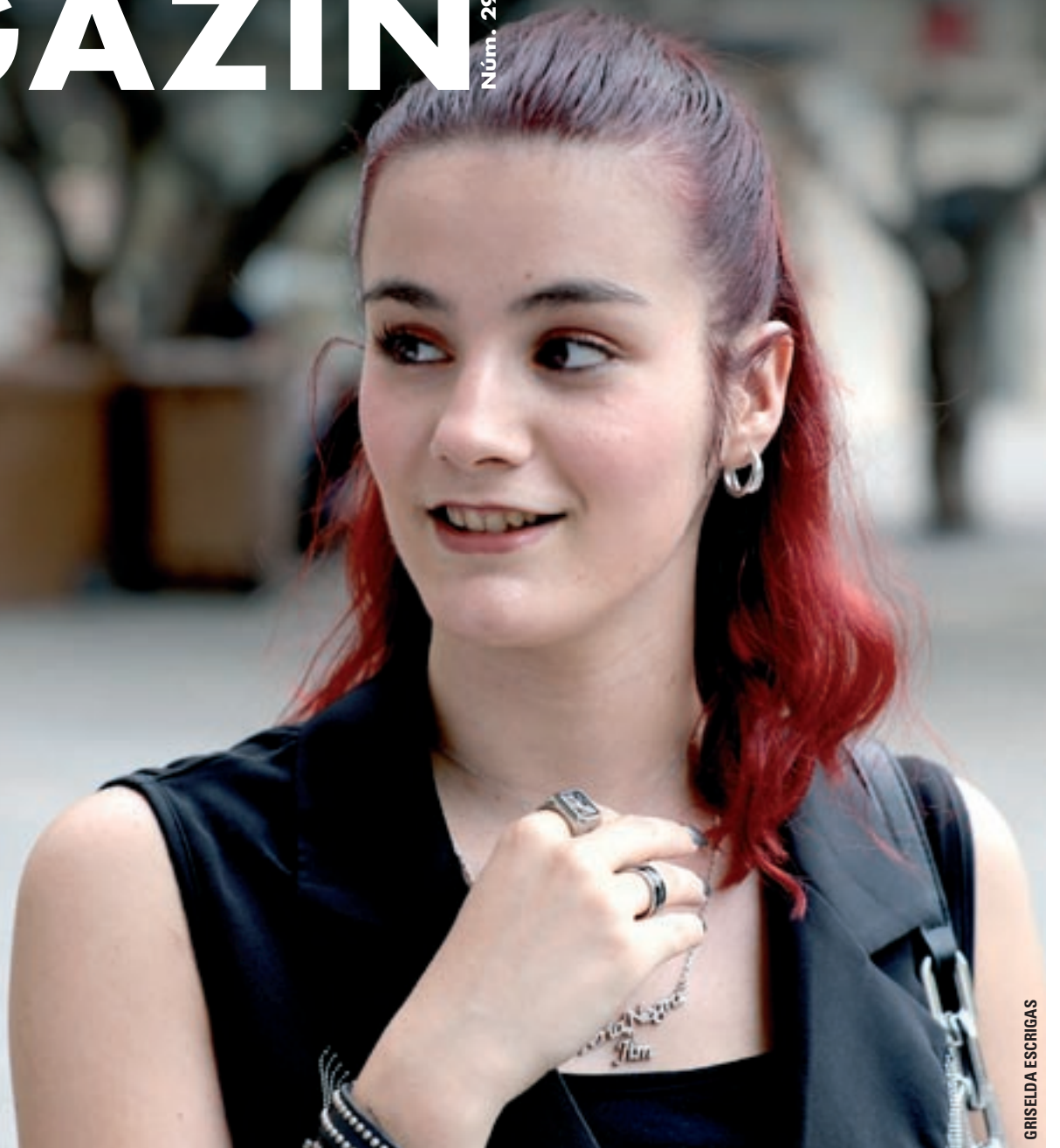
MAGAZÍN

Núm. 294

Divendres, 15 de setembre de 2023

JIM

“Eufòria’ m’ha ajudat a veure que la gent confia en mi per dedicar-me a la música”

GRISelda ESCRIGAS

ENTREVISTA

JIM

“És el moment de provar coses amb la música en català”

La guanyadora de l'última edició d'‘Eufòria’, la granollerina Jimena Gómez, ‘Jim’, reflexiona sobre el seu pas pel programa, i ens explica com encara els seus projectes musicals futurs.

**Text: Regina Rigau
Fotos: Aina Pizarro**

Qui és la Jim?

Doncs una nena de vint anys, a qui li agrada molt cantar, i des de petita ho fa. Em vaig presentar a un programa de talent de TV3, a *Eufòria*, i el vaig acabar guanyant! D'aquí surt la Jim.

Com valores el teu pas pel programa?

El meu pas ha estat una revelació gran, perquè ara em puc dedicar a la música i és el que m'agrada fer! Anteriorment, ja havia participat en un programa, *Objectiu Paki* de Televisió Cardedeu. I allò ja va ser un punt que em va fer veure que m'agradava pujar a l'escenari. Però a *Eufòria* ja ha sigut definitiu el fet de dir: em vull dedicar a això. A part d'un aprenentatge gegant i una superació de reptes, crec que ha estat una obertura de ment molt gran.

I n'ets la guanyadora. Què suposa això?

El fet de guanyar m'ha ajudat a veure que la gent confia en mi per dedicar-me al món de la música. Jo soc una persona que, tot i que era conscient que tenia una veu maca i cantava bé, no confiava tant. Potser no creia que era suficient per endinsar-me al món de la música i em feia no veure-ho clar. El fet d'haver guanyat aquesta última edició d'*Eufòria* m'ha ajudat a guanyar-me la confiança de la gent, i a saber

que confien en mi, que els agrada el que faig, com soc i la meva música. Em sento molt ben rebuda en aquest sentit, és fort veure que la gent vol la teva música i li pot agradar.

Per tant, estem parlant de que t'ha canviat la vida guanyar *Eufòria*?

Òbviament! Sí. Jo soc la mateixa persona, però tinc un aprenentatge molt més gran que m'enduc. Si no hagués entrat a *Eufòria* res hagués estat el mateix. I això ho dic també per tots els companys que m'enduc d'aquesta experiència.

Creus que formats com *Objectiu Paki* o *Eufòria* són importants per poder impulsar el talent musical jove?

Totalment, i més dirigits a joves. Amb aquest programa, i fent càstings arreu de Catalunya, jo m'he adonat que hi ha molta gent jove amb talent. El fet que programes així puguin potenciar que els joves es presentin a un programa i puguin arribar a ser artistes, per crear la teva música –perquè és complicadíssim començar a crear música pròpia sense que et conegui ningú...–, perquè aquests programes potencien molt una sortida amb més garanties, amb una gent que ja et vol escoltar i el que toca després és posar-se a treballar. M'agrada molt que es facin aquests programes, sempre m'han agradat molt, i m'ha anat molt bé.

Un dels fets característics d'aquests programes és la llengua. En quina situació creus que es troba la música en català?

“Sense ‘Eufòria’ res hagués estat el mateix. Jo continuo sent la mateixa persona, però tinc un aprenentatge molt més gran que m'enduc gràcies al programa”

Jo crec que ara mateix està bastant bé. La música en català s'està elevant molt. Tenim nous artistes molt potents –com The Tyets, Figa Flawas...–, estan fent música que va més enllà. Crec que fins fa un parell d'anys la música catalana es relacionava molt amb el *patxangueo*, amb música pròpia de festa major... i ara estem sortint d'aquest cercle i s'estan explorant nous estils. Crec que això està donant una obertura molt gran que ens fa arribar a molta més gent de la que podíem pensar. Per tant, penso que ara mateix estem en un moment guai. Ara es

poden començar a fer coses diferents, és el moment de fer-ho.

Tornaries a participar a *Eufòria*?

En una entrevista vaig dir que sí, però soc conscient que ja he viscut aquesta etapa. Quan dic que hi tornaria penso en tots els meus companys, les coses bones, els aprenentatges... Tot i que també hi ha moments de pressió i estrès que no repetiria. Jo em quedo amb el fet de poder cantar cada dia, compartir i fer música amb els meus companys... Per tot aquest procés, que va ser molt maco, sempre hi tornaria!

I quins projectes tens al cap de cara al futur?

L'última novetat ha estat la cançó de l'estiu de TV3, amb Lildami. De fet, la cançó de l'estiu la vaig gravar dos dies després de sortir d'*Eufòria*, si el divendres va ser la gala final doncs el diumenge ja estava gravant la cançó. M'agrada molt el resultat, i com està sonant arreu.

Passat això, el projecte més gran que tinc a prop és que m'he de posar a fer un disc. El que estic fent ara mateix és intentar compondre. Per mi és nou, perquè jo mai he escrit res, i per tant estic fent proves per trobar també la meva essència. Diguéssim que estic descobrint el que puc arribar a fer. A això també se sumen alguns concerts programats cap al setembre, però encara no serà amb cançons pròpies. Ara, principalment, em centro a treballar en la meva música per trobar el que més m'agrada i em representa.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Onzes de setembre

Les commemoracions serveixen per recordar fets del passat que, per una raó o altra resulta convenient no oblidar. També la manera de fer justícia a persones i fets d'especial rellevància, o bé a moments que ens han colpit i influenciat de manera evident. Pels situats en aquest racó de la vella Europa és una diada justament per no celebrar, però sí per recordar. Ha fet cinquanta anys del cop d'Estat de Pinochet i l'inici de la brutal dictadura que es va allargar durant tretze anys i que, encara avui, les seves responsabilitats i complicitats no han estat del tot substanciades i condicionen la vida i la política xilena. Un dia per recordar com la política nord-americana ha estat especialment cruel en el que han considerat el seu "pati del darrera", com es va assetjar i derrocar un projecte de socialisme democràtic de l'alçada del que encapçalava el president Allende per tal d'evitar el possible "contagi" en el continent. La resistència al Palau de la Moneda, bombardejat pels militars, així com la seva mort donen tot el sentit al terme "dignitat política". Les execucions i tortures patides per la gent d'esqueres, especialment a l'Estadi Nacional i de qui n'és símbol el cantautor Víctor Jara, perseguiran sempre més les classes dominants i extractives d'aquell país i una dreta –la democràcia cristiana– que va facilitar i justificar la irrupció dels milicos.

Com que som adeptes als números rodons, a aquest onze de setembre no s'ha donat tant paper mediàtic a la commemoració dels vint-i-dos anys de l'atemptat terrorista de les Torres Bessones de Nova York. Un acte de terrorisme modern sense comparació. Un impacte mediàtic impensat. Una forma de

fer trontollar les seguretats dels Estats Units i del món occidental. Retransmès en directe, amb moments fulgurants, amb una trama desconeguda, informats però desinformats alhora. Totes les nostres pors en marxa. Una histèria col·lectiva. La mort de la manera més crua possible. L'evidència que el gihadisme més radical, sovint alimentat pels mateixos Estats Units en llocs com Afganistan per lluitar contra la Unió Soviètica, no acceptava el paper menor al que se li donava en la geopolítica mundial. Fer front a un contrincant imprevisible i de mal identificar, va fer plantejar el fenò-

"És un dia de festa, però ja no és la festa de tots els catalans. No sé si ho tornarà a ser"

men de la guerra a partir d'aleshores. De la ofensa i la sobreactuació en van sorgir iniciatives equivocades, fatals, com la guerra d'Iraq, el sorgiment d'Estat Islàmic, la fallida intervenció i replegament d'Afganistan, el desballestament de Síria i de Líbia... Efectes tardans del que havien significat les colonitzacions, un món de perdedors que es resistia a continuar essent-ho.

I, finalment, hi ha la commemoració més antiga i més propera com és la Diada de Catalunya. Com a festa nacional i mica singular en la mesura que se celebra una derrota. Lògicament es posa l'èmfasi en l'aspecte de resistència que va tenir aquest dia a la ciutat de Barcelona. Com tots els mites històrics, perquè siguin útils en l'imaginari nacionalista, una recreació del passat poc

rigorosa. No va ser una guerra "nacional" d'una Catalunya unida contra els borbons hispànics i unitaristes, en la qual vàrem ser traïts pels anglesos. Les faccions internes a Catalunya, que hi eren, representaven interessos diferents dins el complex món dels sectors socials i econòmicament dominants. Un conflicte de geopolítica europea amb concrecions d'enfrontament d'interessos senyorials. Però és igual, arreu els "moments històrics" són construccions que tenen la finalitat de cohesionar i activar la societat. Poc a veure amb la historiografia. Aquesta Diada la va establir l'incipient catalanisme de finals del segle XIX. La primera convocatòria es va fer el 1901, justament l'any en què va néixer la Lliga Regionalista de Prat de la Riba i Cambó. No és fortuït. Especialment va ser amb l'establiment de la democràcia a finals dels setanta quan la Diada es va convertir realment en un dia compartit per a gran part de la ciutadania de Catalunya per tal de recordar i reivindicar la singularitat de Catalunya. Terreny compartit que es va trencar a partir del 2010, quan la festa de tots va passar a ser hegemnitzada per l'independentisme en fase expansiva. Grans concentracions que s'esllanguiren a partir de la pandèmia, no tant per aquesta, com perquè es va trencar l'estratègia comú del processisme. L'aprimament gairebé definitiu s'ha produït aquest any, monopolitzada per l'independentisme més intransigent que representa l'ANC, que qualsevol dia d'aquests titllarà de traïdor el mateix Puigdemont. Que el president Aragonès hagués de sortir per cames resulta força il·lustratiu. Va recordar la manifestació del juliol del 2010 en què el president Montilla també va haver de fugir. Es miri com es vulgui, l'onze de setembre és un dia de festa, però ja no és la festa de tots els catalans. No sé si ho tornarà a ser. Sempre ens quedarà Sant Jordi.

caràcter parcial i íntim, d'un pressentiment de cosa naïf que podia derivar cap a l'afectació o el sentimentalisme, però irresistible pel trenat del seu guió.

El viatge en vaixell radiofònic em va fer assabentar que la pel·lícula preferida del capità no era pas la canònica *Ciutadà Kane*, sinó una que es deia *La nit del caçador*. Que posats a encimbellar una obra d'Orson Welles, millor *Campanades a mitjanit*. Que Welles assegurava que els tres millors directors de la història eren John Ford, John Ford i John Ford. Que *Els set magnífics* estava molt bé, però allò realment indispensable era veure *Els set samurais de Kurosawa*. Que *Dos a la carretera* podria ser la millor pel·lícula sobre una relació de parella que s'havia rodat mai. I que cada estiu tripulació i convidats acordaven apadrinar una de les estrenes de l'any, la que més bona impressió els hagués causat, i recomanar-la insistentment. Algú faria el favor de recuperar aquesta mena de filosofia entusiasta per a algun programa de la ràdio o la televisió públiques?

Eduard Roure

BADLANDS

Llunyana mitjanit

Ja clourem aquesta sèrie de records d'estiu juvenils amb un episodi nocturn. Escoltava a la ràdio de la meua habitació el programa sobre cine d'Àlex Gorina. *Més enllà de mitjanit*, es deia. Me l'havia topat de casualitat, una d'aquelles nits en què, assegut al llit i desvetllat, girava el dial per avoriment. No era un programa a l'ús com els altres, dels centrats en el comentari de pel·lícules o llibres o música. Sí que parlava sobretot de cine, però dramatitzava el mateix programa, un leitmotiv ficcional de principi a fi: Gorina i cadascun dels col·laboradors viatjaven en un vaixell que es deia com l'emissora i que parava en ports, visitava illes, i s'extasiaven al pont o a la terrassa mirant el suposat mar o un riu cabalós al bell mig de la selva mentre prenièn còctels, mentre conversaven sobre cine envoltats dels sorolls ambientals de la sirena, la cadena de l'àncora, el clapoteig de l'aigua o el grallar de les aus exòti-

ques. El recurs a les bandes sonores era el més agraït tant pel poder de suggestió si es tractava d'una pel·lícula no vista com pel d'evocació si ja m'era coneguda, i estava perfectament inserit en el context del vaixell, perquè hi havia orquestra a coberta, que anava desgranant fragments de *soundtracks* a manera de suite, i també cançons d'invitats a bord com Leonard Cohen, Maria Callas o Ella Fitzgerald.

Òbviament hi trucaven oients. El capità Gorina els renyava amicalment pels seus lapsus quan es referien al fet que trucaven en lloc de dir que havien pujat al pont o la terrassa a xerrar una estona i prendre un còctel amb ell. Tot plegat afavoria una manera diferent d'abordar el cinema, no com als programes d'anàlisi i ponderació, els acadèmics o especialitzats, els ressenyadors, que s'emetien durant l'any. Eren mostra de vivències de cine; potser embolcallades, pel seu

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Núria Tomàs Mayolas

La mirada eloqüent

El que ens expressen els més petits i petites sovint és d'una eloqüència extraordinària i d'una voluntat reparadora del món en què vivim sorprenent; la capacitat d'incorporar els seus punts de vista dins la nostra societat és un gest que ens beneficia tots plegats, tal com passa en aquesta història, aparentment simple, però molt ben teixida, que transmet als lectors i lectores la necessitat de tractar-nos bé els uns als altres per viure millor.

Sally McCabe, la nena més petita de l'escola, observa amb molta atenció tot el que l'envolta, i veu accions entre companys i companyes que no són gens agradables ni respectuoses, com ara quan li fan la traveta a en Tommy; o quan en Billy li fa una empenta a en Kevin en baixar pel tobogan; o les males mirades i paraules enverinades que són "com si veiéssiu una segadora aixafant totes les flors d'un prat". Va veient com tot això provoca patiment fins que un dia diu prou: posa un crit al cel, i diu als nens i nenes de l'escola que allò no pot ser. És així com, de vegades, la veu més fràgil i discreta resulta ser la més contundent, capaç de despertar la consciència dels altres.

L'autor del text, en Justin Roberts, és un reconegut cantautor americà, especialitzat en el públic

familiar, que ha estat nominat diverses vegades als Grammy; com a escriptor ha publicat tres àlbums il·lustrats en els quals reivindica el benestar emocional dels infants.

L'acompanya en aquesta proposta el premiat il·lustrador californià Christian Robinson, amb unes il·lustracions que es compenetren molt bé amb el text, al qual aporten algun detall afegit, i que tenen una gran capacitat de transmetre els continguts de forma sintètica i expressiva. Li agrada treballar amb llapis de colors i guaix, i, a través d'un traç rígid, compacte, crea unes formes independents que s'articulen compositivament entre elles, sobre el blanc del paper, jugant amb la simetria, la sobreposició dels colors i la textura pictòrica. Estilísticament, té una influència de grafistes nord-americans dels anys 1950-60, però l'interès del seu treball rau en la seva sensibilitat i capacitat comunicativa.

Alba és una editorial barcelonina que ja compta amb una trajectòria de trenta anys; té quatre col·leccions destinades al públic infantil i juvenil, i, en la d'Àlbums Il·lustrats, busca potenciar un pensament crític i la defensa dels valors humans.

'LA NENA MÉS PETITA DE TOTA L'ESCOLA'

Autor: Justin Roberts

Traductora: Irene Figueras Cardeñoso

Il·lustrador: Christian Robinson

Editorial: Alba

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2018

Nombre de pàg.: 36

NOVETATS EDITORIALS

'A les dues seran les tres'

Sergi Pàmies / Quaderns Crema

Sens dubte, una de les principals novetats de la temporada, i el retorn d'un gran escriptor que portava temps en silenci literari. Pàmies ens deixa nou relats que es reveseixen d'ironia (ja des del títol) i d'un distanciament que li permeten protegir-se. I això per què: doncs perquè en el fons està parlant d'ell mateix: d'amor i solitud, d'èxit i fracàs, de la por i de la mort, també.

'Massa deutes amb les flors'

Iolanda Batallé / Columna

Un altre retorn, el de Iolanda Batallé, després d'estar en altres fronts del món cultural. La novel·la té com a protagonista una dona que es retira "a les valls" per escriure. "Per què escriu? Perquè m'agrada. Perquè em fa por. A la vida res té sentit". Allà hi acabarà trobant gent com ella, la Solitària. Perquè hi ha ànimes que s'acaben trobant. I tot plegat, en un estil personal, arriscat, que atrapa.

'L'últim és el corb'

Italo Calvino
Ed. Comanegra

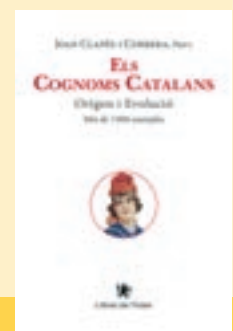
Per primera vegada, ens arriba en català aquest llibre, d'un autor que sens dubte figura entre els grans de la literatura europea del segle XX. Un recull de contes que els especialistes consideren la veritable primera pedra del seu edifici literari. Antifeixista convençut, escriu aquest llibre l'any 1945, amb només 25 anys. La traducció és del filòleg Pau Vidal, col·laborador del *Magazin*.

'El temps soferit'

Feliu Formosa
Quaderns de la Font del Cargol

A punt de complir els 90 anys, i quan en fa 40 de la publicació del seu primer poemari, l'escriptor terrassenc ens porta un nou i magnífic llibre en dos registres. *A Sovint el somni*, la part més enlluernadora, i *Haikús de convalescència*, la més emboirada. "Un sol llibre sobre la vida i sobre la capacitat –o sobre la necessitat ineludible– de resistir", diu el seu curador Esteve Miralles.

'Els cognoms catalans'

Joan Clapés i Corbera
Llibres de l'Índex

Es reedita un clàssic que té quasi un segle de vida (la primera edició és de l'any 1939). Un primer estudi sobre l'origen de més de set mil cognoms catalans, que ha estat fonamental per als estudiosos i aficionats de l'onomàstica al nostre país. Per èpoques i per orígens, i acompanyats de les conclusions de l'autor, escriptor i capellà, sobre com es formaven en la nostra llengua.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

294

Expressions populars d'origen religiós (I)

Moltes vegades, quan parlem, utilitzem frases fetes i lèxic arrelat a la religió o relacionat amb la tradició cristiana. De totes maneres, quan ho diem, no en som conscients ni tampoc en coneixem l'origen concret. De ben segur que, la majoria, les utilitzem o les hem sentides en algun moment. Algunes fan referència a la litúrgia de la consagració o a l'oració.

En aquest cas no és una expressió popular sinó un mot, però... sabem d'on ve *lavabo*? Sabem que és la pica on rentar-se mans i la cara i també la cambra de bany, però deriva de les paraules en llatí que recitava el sacerdot mentre es rentava les mans després de l'ofertori com a símbol de purificació. Deia: "*Lavabo inter innocentes manus meas et circumdabo altare tuum, Domine*" (Em rentaré les mans entre els innocents i circumdaré el vostre altar, Senyor).

Quan alguna cosa està *neta com una patena* volem dir que està molt neta, sense brutícia. La patena és el plat on es posa el pa de l'eucaristia, el qual sempre està net ja que, després de repar-

tir la comunió, el mossèn el neteja bé perquè no quedi cap resta del cos de Crist.

I si *perdem l'oremus*? Doncs significa que ens hem desorientat, hem perdut la memòria d'allò que hem de dir o fer. *Oremus* és la forma verbal llatina que significa "preguem", usada pel capellà per convidar a l'oració. Presumiblement aquesta frase té el seu origen en la situació que algun capellà no trobava el text d'una part variable de la missa ja que havia canviat de lloc el punt del missal.

Quan diem que algú *és un tros de pa* (*beneït*) ens referim a algú que és molt bona persona, potser fins i tot, ingènua. Tant el pa (*beneït*) a la missa com el pa que se serveix a taula es consideren aliments necessaris i bons.

I déu-n'hi-do és una expressió per mostrar conformitat, admiració, sorpresa... Significa "Déu li'n doni" i fa referència a un tros de pa.

Fonts: Optimot, Rodamots, Dites.cat, <www.catalunyareligio.cat>

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

L'home amb mirada de gel

D'aquí a un any i mig l'actor més conegut de tots els nascuts a Somerville (Nova Jersey) hauria complert el seu centenari si no fos perquè poc abans del Nadal de 1989 va morir a Califòrnia víctima d'un infart de miocardi. Tenia només seixanta-quatre anys, però un nombre encara més elevat de pel·lícules al seu historial.

Gràcies a l'invent del VHS durant la meua adolescència podia aprofitar les tardes de finals d'agost i principis de setembre per fer qualsevol cosa excepte estudiar les matèries que els professors de les Monges de Ripoll havien tingut el bon criteri de deixar-me penjades per a l'última revàlida. Aquelles recuperacions que els estudiants aplicats s'estalviaven, alguns les vivíem esquivant en la mesura del possible una memorització que em sembla igual d'estúpida ara que quan em veia obligat a passar per l'adreçador si no volia patir la vergonya de repetir curs. Lee Van Cleef i la seva recreació del personatge de Sabata en una brillant trilogia que va generar altres títols com també fan fer-ho Ringo o Django, gairebé van fer-me fracassar en l'intent de no ser fins i tot un alumne més mediocre.

Clarence LeRoy Van Cleef Jr va debutar en el cinema el 1952, el mateix any en què va participar en una de les obres fonamentals del western, *High*

Noon (*Sol davant del perill*), per iniciar una trajectòria en què va repetir presència en altres clàssics com *Gunfight at the OK corral* (*Duel de titans*, 1957), *The man who shot Liberty Valance* (1962) o *How the west was won* (*La conquesta de l'oest*, 1962), abans de retirar-se per dedicar el seu temps a la pintura. La llegenda explica que quan Sergio Leone va voler-lo reclutar a mitjans dels seixanta per ser una peça angular del western mediterrani, Lee Van Cleef va estar a punt de declinar l'oferta perquè estava enllestint un quadre que li reportaria trenta euros de benefici. Va ser gràcies als estudis italians i al desert d'Almeria que el seu nom es

va convertir en principal en moltes produccions que fluctuaven entre el desastre i l'obra mestra absoluta.

Així va compartir cartell amb Clint Eastwood a la trilogia del dòlar, abans de ser ell mateix l'acaparador de totes les mirades gràcies a projectes de sèrie B en les quals la seva sola presència enaltia pel·lícules que haurien pogut ser fàcilment oblidables. Directors com Gordon Douglas, Anthony Dawson, Frank Kramer o John Guillermin, es van afavorir d'una presència captivadora, freda, gèlica, i uns ulls que duïen l'Antàrtida darrere seu. I al davant, amb el colt als dits, l'infern sencer.

Dissabte, 16 de desembre de 1989
Lee Van Cleef mor a Oxnard als 64 anys

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

THE MOODY BLUES 'Days of Future Passed' Polydor, 1967

The Moody Blues era un grup anglès de blues rock que el 1965 va gravar el seu primer disc. Dos anys després, el 1967, publicaven el segon, aquest *Days of Future Passed* que va sorprendre tothom: als cinc components del grup els acompanyava ni més ni menys que The London Festival Orchestra, dirigida per Peter Knight. Era rock però en molts moments sonava com música clàssica. D'aquesta manera podríem dir que va néixer el rock simfònic, que de seguida es va produir força. Va haver-hi un moment que molts rockers volien ser una mena de Mozart o Beethoven. Però els Moody Blues van ser els primers i encara no embafaven gaire. El disc, a més, era conceptual: set temes que descrivien les 24 hores d'un dia, del matí a la nit. I queda ben clar: la primera cançó és "The Day Begins" (Comença el dia), i l'última, que es va convertir en un gran èxit,

"Nights in White Satin" (Nits de setí blanc). Tots els temes estan escrits pels membres de la banda, la majoria multiinstrumentistes que a vegades queden tapats per l'orquestra. Destaquen alguns solos de la flauta de Ray Thomas. La peça més coneguda és, per descomptat, "Nights in White Satin", profusament radiada durant aquells anys i que t'agrada encara que no vulguis. Però també està molt bé "Forever Afternoon", la més llarga del disc. El grup no va poder repetir mai més un èxit com aquest, però va durar fins al 2018.

NOTES

El cantant de Manel, Guillem Gisbert, debutarà en solitari

El passat 13 de març el grup Manel va anunciar que aturava la seva activitat de manera indefinida. A finals de 2022 els barcelonins havien fet els últims concerts i durant tot aquest 2023 ja no han donat senyals de vida. Dimarts, però, el seu cantant, Guillem Gisbert, va sorprendre a tothom anunciant el seu primer concert en solitari. El bolo, organitzat pel Primavera Sound, es farà el divendres 3 de maig de 2024 a la sala Apolo de Barcelona i les entrades, si encara no en teniu, ja han volat. Es van esgotar en tan sols quatre hores. L'anunci de l'estrena de Gisbert en solitari es va fer aquest dimarts a la tarda a través de diverses xarxes socials (fins ara Gisbert ni tan sols en tenia). A part de la data i el

preu (30 euros), però, no se'n saben gaire més detalls. Ni es coneix quins músics acompanyaran Gisbert ni tampoc quin serà el repertori que presentarà. L'únic que se sap segur és que a part de Gisbert hi actuarà un "grup invitat" però tampoc se'n sap el nom. Un misteri. Pel que fa a l'activitat de l'univers que envoltava Manel la roda segueix girant. Aquest proper 20 d'octubre, per exemple, Ceràmiques Guzmán (el segell discogràfic impulsat per la banda) coeditarà el nou disc de La Ludwig Band. El bateria del grup, Arnau Vallvé, no ha parat i aquest 2023 ha produït discos com per exemple el de debut de l'ex-Eufòria Triquell. El retorn de Manel, però, i més ara amb l'estrena de Gisbert en solitari, no sembla que estigui a cap calendari ni a curt ni a mitjà termini. De moment, l'únic que tornarà a trepitjar un escenari serà el seu cantant.

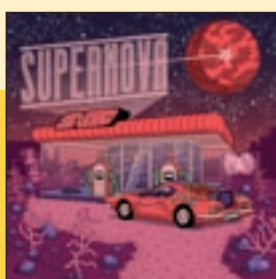
EL TEST Ernest Martínez

Primer instrument que vas aprendre a tocar? La guitarra. **Primer grup del qual vas formar part?** Un duo de guitarra clàssica i flauta travessera fent música cubana. **Primer disc que et vas comprar?** *El Albaicin*, de Carles Trepas. **Quants discos tens?** 60 o 70. **Salva'n tres.** *El Albaicin*, 100 anys d'un llarg viatge i *Miguel Llobet plays*. **Grups o músics de capçalera.** Elisabeth Leonskaja, Sokolov, Carles Trepas i Modest Moreno. **Un concert (com a públic) per recordar.** Quan vaig escoltar Sokolov en directe o la 5a de Mahler dirigida per Askenazy.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

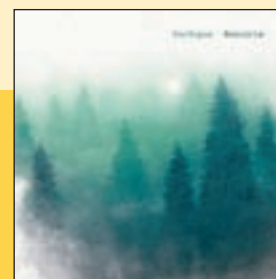
SEXENNI 'Supernova'

Sexenni és un grup de pop lleidatà que viu a cavall de la música urbana i la festiva. Van néixer el 2019 als soterranis d'un institut i el 2022 van fer el salt al panorama nacional gràcies a *Retrats*, el seu disc de debut. Ara hi tornen amb *Supernova*, un treball més madur on pel que fa a lletres segueixen colant frases iròniques i divertides arreu i pel que fa a so s'hi nota la influència dels 80 amb temes disco però també música d'arrel i fins i tot cançons més fosques, introspectives i electròniques. Si voleu saber com peten, aquest divendres són al MMVV.

ORQUESTRA INTERNACIONAL MARAVELLA 'Emocions'

La Maravella finalment ha enregistrat un nou disc per deixar testimoni en format físic de la música que ofereixen a cada concert. La gravació inclou el típic mix de sardanes, "L'himne a l'amor", o un refregit que titulen "Canciones latinas", entre d'altres. L'últim tall és un dels més rodons, "Recordant The Beatles". El projecte el tenien al cap des d'abans de la pandèmia però fins ara no ha vist la llum. Per cert, durant l'aturada per covid podrien haver aprofitat per normativitzar-se el nom i dir-se Meravella, però no. Hi ha coses que costen de canviar.

VORAIGUA 'Boscúria'

VorAigua és un projecte musical de veu i piano format per Muntxa Moral i Paul Perera. Del que fan, ells n'hi diuen "música silvestre", una proposta que barreja poesia i mitologia i que transita per la cançó d'autor, el folk i a estones la música relaxant per a amants del ioga. Moral aporta varietat de registres que beuen de l'arrel mentre que Perera, de formació clàssica, explora amb les tecles espais que van més enllà de l'àmbit acadèmic. El 2022 es van donar a conèixer amb un àlbum titulat *Meandres* i ara hi tornen amb *Boscúria*. Un pas endavant.

SALUT

Eva Remolina / AMIC

Per què els mosquits piquen més a unes persones que a unes altres

Els mosquits piquen més a unes persones que a altres principalment perquè els mosquits utilitzen diferents factors per identificar les seves víctimes. Tot i que no es coneixen totes les raons amb certesa, aquí hi ha algunes de les possibles explicacions.

■ **1. OLORS CORPORALS I AMBIENTALS:** Les persones emeten olors corporals que poden variar segons factors com la genètica, l'alimentació, l'activitat física i altres. Algunes d'aquestes olors poden atraure els mosquits: per exemple, el CO₂ que exhaleu els animals i els humans en respirar, així com l'àcid úric que produïm quan suem. A més, els perfums, locions i productes de la pell amb una olor dolça o floral són els que més els agraden. Si a

més, estem menjant dolços o aliments amb un alt contingut de carbohidrats, serem l'objectiu de les seves mirades.

■ **2. TEMPERATURA CORPORAL:** Les persones amb temperatures corporals més elevades podrien ser més atractives per als mosquits, ja que aquests insectes sovint busquen zones més càlides per picar.

■ **3. GRUPS SANGUINIS:** Alguns estudis han suggerit que els mosquits podrien tenir preferència per les persones amb determinats grups sanguinis. Hi ha evidències que indiquen que els mosquits se senten més atrets pel grup sanguini O que per altres grups, però aquesta teoria és encara tema de recerca.

■ **4. L'ATRACTIU QUE TENIM** per als mosquits també pot tenir una base genètica. Si els vostres familiars són carn de cultiu per a aquests insectes, és probable que també vosaltres sigueu més susceptibles a les picades.

■ **5. ELS FACTORS AMBIENTALS** com l'olor de determinades plantes, la presència d'aigua estancada o altres factors que varien d'una ubicació a una altra originen també que vinguin els mosquits. Intentem allunyar-nos, per tant, d'aquests focus d'atracció.

GASTRONOMIA

Eva Remolina / AMIC

Cuina dels països àrabs: el tabule

El tabule, també conegut com a 'tabbouleh', és una amanida tradicional de la cuina dels països àrabs, especialment popular al Líban, Síria, Turquia i altres regions del Pròxim Orient.

Aquest plat és conegut per ser molt fresc, tenir un sabor vibrant i ser un menjar lleuger i saludable. El tabule es basa principalment de gra de sèmola (conegut com a *bulgur*) i es combina amb ingredients frescos com el julivert, la menta, els tomàquets i els cítrics. És una excel·lent opció per a vegetarians i vegans, ja que no conté productes d'origen animal.

INGREDIENTS:

- 1 tassa de gra de sèmola (*bulgur*) o cuscús
- 2 tasses d'aigua
- 2 tomàquets petits (trossejats)
- 1 ceba vermella petita, trossejada molt fina
- 1/2 tassa de julivert fresc picat

- 1/4 de tassa de menta fresca picada
- 1/4 de tassa de sucre
- Suc de dues llimones
- 1/4 de tassa d'oli d'oliva extra verge
- Sal i pebre negre al gust

PREPARACIÓ:

Poseu la tassa de gra de sèmola en un bol gran. Bulliu les dues tasses d'aigua i aboqueu-les sobre el gra de sèmola. Cobriu el bol amb un drap i deixeu-ho reposar durant uns 30 minuts fins que el gra estigui ben hidratat i esponjós.

Mentre el gra de sèmola reposa, podeu preparar la salsa. En un bol petit, barregeu el suc de llimona, l'oli d'oliva, el sucre, la sal i el pebre fins que els ingredients estiguin ben integrats. Un cop el gra de sèmola estigui llest, escorreu l'excés d'aigua, si n'hi ha, i transferiu-lo a un bol gran. Afegiu-hi els tomàquets, la ceba vermella, el julivert i la menta, tot ben picat. Aboqueu la salsa que hem preparat anteriorment al bol gran, a sobre de la resta d'ingredients. Remeneu-ho tot amb cura per assegurar-vos que els sabors es barregin bé i que tot estigui ben cobert amb la salsa.

Deixeu que el tabule reposi a la nevera durant almenys una hora abans de servir-lo. Això permetrà

que els sabors es fusionin i que el plat es refredi.

Abans de servir, podeu decorar el tabule amb fulles de menta i julivert frescament tallats.

El tabule es pot servir com a aperitiu, acompanyament o fins i tot com a plat principal.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

PRODUCTIVITAT I SALARIS

Una de les explicacions més freqüents sobre la limitació dels salaris a Catalunya i a l'Estat és que les taxes de productivitat són més baixes que en països de l'entorn. És una afirmació agosarada, perquè les formes de mesurar la productivitat són diverses i donen peu a resultats igualment diversos. Però si es dona per bona la mesura de dividir el PIB per cada treballador, que és una fórmula idònia per establir comparacions amb altres països, es pot arribar a la conclusió que, efectivament, la productivitat de l'Estat està set punts percentuals per sota de la Unió Europea. Durant força anys ha guanyat predicament la necessitat de vincular els salaris a la productivitat, però en aquest cas es produeix una clara desviació. Mentre que la productivitat queda els set punts esmentats per sota de la mitjana, la bretxa dels salaris és força superior: 17 punts, segons les dades d'Eurostat corresponents a 2022. (Per tant, en el supòsit que els que apunten que cal vincular els salaris a la productivitat tinguessin la raó de la seva banda, caldria establir un punt de partida superior per als salaris perquè, en cas contrari, el diferencial entre productivitat i sous es perpetuaria).

Per defugir biaixos és pertinent fixar-se en el que assenyalen informes poc sospitosos d'haver emergit d'anàlisis sindicals. L'economista Jordi Gual, actual professor de l'IESE, però que va ser cap d'estudis de La Caixa i, durant algun temps, president d'aquesta entitat, també hi insistia en un article publicat fa poc a *La Vanguardia*. Indicava que el salari mitjà a l'Estat ha crescut un 17% en els últims 15 anys, però com que els preus han crescut un 27,5%, els treballadors cobren en termes reals un 8,5% menys que el 2008. Seria injust no incloure en la variable que el total d'hores treballades per cada persona ha baixat en aquests anys, però fins i tot tenint en compte aquest factor els salaris són un 4% inferiors als de fa 15 anys.

Arribats a aquest punt, torna a aparèixer el factor de la productivitat com a possible explicació per aquesta moderació, o fins i tot davallada, en els salaris. L'anàlisi de Jordi Gual apunta que, efectivament, l'evolució de la productivitat durant aquests anys ha estat decebedora. Però ha crescut, un

mínim 5,6% en els termes de PIB per treballador abans esmentats. És, efectivament, un creixement mínim, però que no s'ha vist reflectit en els salaris dels treballadors. És probable que aquest sigui un dels aspectes que hagi contribuït als resultats expansius de les exportacions, però una vegada més la competitivitat s'estaria aconseguint a costa d'una devaluació salarial. Espanya competeix per costos laborals, que, a la llarga, és una manera poc eficient de competir.

En un sentit similar s'expressa la Cambra de Comerç. La setmana passada va presentar una nova edició del seu informe sobre indicadors de

progrés i benestar i insistia en la idea que havia expressat en el trimestre anterior. La presidenta, Mònica Roca, no dubta a expressar que "els salaris a Catalunya són baixos". "No són els que ens correspondrien", insisteix. La comparativa que fa La Caixa és més extensa que la de Jordi Gual, perquè s'estableix respecte a 2020, però la conclusió és similar. Des de l'any 2000, els salaris estan estancats, però la productivitat ha crescut un 12%. Durant els primers anys d'aquest segle, amb la construcció fent bombar l'economia, els salaris van créixer en termes reals, és a dir per damunt de la inflació. L'esclat de la bombolla va capgirar la tendència. Aquesta és una situació habitual: quan el cycle econòmic baixa, la productivitat creix. La Cambra remarca que és preferible que aquesta tendència es reverteixi perquè ve a indicar que perquè la productivitat creixi cal destruir ocupació, i aquest és un extrem massa traumàtic. Caldria buscar altres vies, ja sigui la innovació, la tecnologia o la revisió sobre l'organització de la feina, que serien factors interns de les empreses que es vincularien a la inversió, o també factors externs com un sistema educatiu que formi millors professionals.

Els informes assenyalen que els salaris i, en conseqüència, els treballadors que els cobren són els damnificats de l'escàs creixement de la productivitat. Però, en part, és la mateixa limitació dels salaris la que frena que es produeixin la resta de factors que contribuirien a incrementar la productivitat. Amb salaris més elevats es disposaria de més capacitat per atraure perfils professionals més formats que contribuirien a introduir més innovació, més tecnologia, millor organització en el treball. En canvi, amb unes polítiques salarials poc expansives, els professionals estan sotmesos, sovint, a la necessitat de buscar nous horitzons fora de les fronteres per desenvolupar la seva carrera, mentre que a Catalunya i a l'Estat es perpetua el model de sectors de poc valor afegit. Poc valor afegit comporta, també, menor capacitat per generar recursos que millorin el benestar, com una sanitat o un ensenyament de màxima qualitat. La política de restringir salaris no és ni l'únic ni el millor camí per guanyar competitivitat.

FREERIK

INDICADORS

Menor afiliació a l'estiu

El mes d'agost ha tancat amb menor afiliació a la Seguretat Social. La fi de la temporada turística s'ha traduït en una moderació. El nombre d'afiliats a la Seguretat Social ha baixat de 60.317 persones (-1,61%), el que implica que ara hi ha 3.693.396 persones afiliades a Catalunya. En termes interanuals, es conserva el creixement, amb 100.636 afiliats més, el que significa un increment del 2,80%.

Alça exportadora

Les exportacions han pujat un 14,5% durant el primer semestre d'aquest any respecte del mateix període del 2022, segons dades del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. Les vendes exteriors de Catalunya s'enfilen fins als 53.217,4 milions d'euros fins al juny, i segons ACCIÓ, l'agència per la competitivitat del govern, és la xifra més alta de la sèrie històrica en un primer semestre.

ALEGRIA INTERIOR

Antoni Lacueva / antoni@mindfulness-barcelona.com

‘Mindfulness’ i marxa nòrdica

La recerca d'una vida saludable i equilibrada ha esdevingut una prioritat per a moltes persones actualment. Amb l'estrès i les exigències de la vida diària, és fonamental trobar maneres de tenir cura de la nostra ment i cos. En aquest sentit, la marxa nòrdica i el *mindfulness* es presenten com una combinació perfecta per assolir el benestar integral.

Quan es combinen es crea una sinergia única que amplifica els beneficis de totes dues. Durant la marxa nòrdica, els moviments rítmics dels braços i de les cames, juntament amb la respiració conscient, poden ajudar a generar un estat d'atenció plena. A mesura que caminem amb els bastons i ens enfoquem a les nostres sensacions físiques i a la connexió amb l'entorn natural, ens tornem més conscients del nostre cos i la nostra respiració. Aquesta atenció plena en moviment ens permet deixar de banda les preocupacions i distraccions mentals i submergir-nos completament en l'experiència de caminar.

Al programa MBSR: Mindfulness Based Stress Reduction, es proposen una sèrie de pràctiques formals, que entre altres habilitats desenvolupen l'atenció, la concentració, la calma, l'equilibri augmentant l'equanimitat i la resiliència davant dels desafiaments de la vida. Posant atenció i connexió de la mateixa manera a la tècnica de la marxa nòrdica específicament a la tècnica bàsica podem aprofitar aquesta disciplina com a pràctica formal del desenvolupament de *mindfulness*, incorporant-la com una pràctica formal més que afegeix el benefici d'un exercici saludable i d'intensitat regulable per a persones de totes condicions però en aquest cas especialment persones que volen cuidar-se i desenvolupar hàbits saludables de baixa intensitat, que promoguin específicament un envelliment actiu, conscient i el més saludable possible.

En utilitzar els bastons s'involucren els músculs dels braços, les espatlles i el tronc, cosa que augmenta la despesa energètica i millora la resistència. A diferència de la caminada convencional, la marxa nòrdica involucra l'ús actiu dels braços i els músculs superiors del cos, cosa que proporciona un entrenament més complet. Aquest treball de pràcticament tota la musculatura la converteix, en un recurs que uneix l'escaneig corporal, el moviment conscient i la meditació caminant del programa MBSR.

La marxa nòrdica va més enllà dels beneficis físics. També pot fomentar el benestar mental i emocional, especialment quan es combina amb el *mindfulness* o una atenció plena. El *mindfulness*, o atenció plena, és una tècnica de meditació que

consisteix a prestar atenció conscient al moment present, sense jutjar els pensaments o les sensacions que sorgeixen.

En practicar la marxa nòrdica amb *mindfulness* es crea una sinergia entre el moviment del cos i l'atenció plena a cada pas. Caminar de forma conscient, parant atenció a la respiració, les sensacions del cos i els sons de l'entorn, ens permet connectar-nos amb el present de manera profunda. Això ens ajuda a alliberar la ment de preocupacions passades o futures i gaudir plenament del moment present.

En caminar en entorns naturals, com ara parcs o senders, podem gaudir de la bellesa del paisatge i respirar aire fresc, la qual cosa té un efecte positiu en el nostre estat d'ànim i redueix l'estrès. A més, en enfocar la nostra atenció en cada pas i en la nostra respiració, cultivem la consciència corporal i desenvolupem una major connexió ment-cos. També ens convida a ser conscients del nostre ritme i escoltar els senyals del nostre cos. Ens ensenya a respectar els límits i a actuar de manera compassiva cap a nosaltres mateixos. A mesura que desenvolupem aquesta consciència, la podem portar a altres àrees de la nostra vida, millorant la nostra capacitat de gestionar l'estrès, les emocions i els desafiaments quotidians.

Si bé la marxa nòrdica i el *mindfulness* són pràctiques diferents en el seu enfocament i objectiu, hi ha certs aspectes tècnics en què coincideixen i es complementen.

Així que en aplicar *mindfulness* a la pràctica de la marxa nòrdica pot potenciar encara més els beneficis físics, mentals i emocionals d'aquesta activitat. En combinar ambdues disciplines es poden experimentar els beneficis següents: Major connexió amb el cos, reducció de l'estrès i l'ansietat, millora de la concentració i l'enfocament, augment de la consciència sensorial i major benestar emocional.

L'exercici aeròbic allibera endorfines, que estan associades amb una sensació de benestar i felicitat. A més, l'atenció plena durant l'activitat física ens ajuda a alliberar tensions emocionals, trobar claredat mental i conrear una actitud més positiva i equilibrada.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 15-09-2023 al 21-09-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Tornes a la feina i com que no t'agrada la monotonia t'apuntes a una activitat lúdica o esportiva per sentir-te millor. En l'amor, hauràs de tenir una mica de paciència.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Vius algunes contradiccions internes que no saps com resoldre. Deixa que les coses passin i ja veuràs per on tirar. Si tens fills, nova etapa amb ells que t'il·lusiona.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si vius un moment de dubtes o incertesa, comences a veure la llum al final del túnel. Algú s'interessa per tu romànticament i t'ho expressa encara que ja tinguis parella.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Segueix el cicle de canvis. La Lluna nova dibuixa noves opcions i il·lusions. Si passes per problemes, podries rebre l'ajuda d'un familiar. Sospeses treballar des de casa.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Voldries treballar pel teu compte i cerques informació per tirar-ho endavant. Fas canvis a la dieta per millorar la salut. Una persona que t'atrau podria estar compromesa.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Mercuri ja avança i afavoreix els assumptes laborals i les comunicacions que havien quedat paralizades. Si tens parella podeu iniciar un projecte i treballar plegats.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Moment molt actiu. Fins i tot podries experimentar una mica d'ansietat perquè sents que no pots acabar tot el que vols fer. Posa més atenció als somnis i a la intuïció.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Recuperes el contacte amb una amiatat. Al sector laboral reps una compensació econòmica extra. Pots viure una aventura amorosa inesperada que passarà de pressa per la teva vida.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Tot i que és un moment intens, poses el fre i et permet reflexionar sobre què vols fer. No t'ho vols jugar tot a una carta. Fas nous contactes i organitzes l'agenda.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Sense perdre el teu costat pràctic, t'apropes a l'esperitualitat o al costat màgic de la vida. Si cerques amor, sembla que de moment només sorgeixen aventures passatgeres.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Les coses es poden posar tenses amb la parella perquè teniu una visió diferent de la relació. Et poden fer una proposta de negoci o de treball que pot ser del teu interès.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

L'oposició Sol/Neptú pot fer que confiïs massa en algú i vingui una decepció. Tot el que puguis fer tu mateix no ho deixis en mans dels altres. Novetats al sector laboral.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'Creatura'

D'Elena Martín Gimeno

La mateixa força, diferents armes

Martín Gimeno debuta en la direcció amb una pel·lícula –on també actua i n'ha coescrit el guió– sobre l'educació sexual i les càrregues i conseqüències que poden arrossegar-se fins a la vida adulta. És una feina admirable, sobretot tenint en compte la complexitat de l'assumpte.

La Mila, la protagonista, amb el seu xicot, torna al poble de la Costa Brava on vivia la seva àvia i on estiuaven des que va néixer. A partir de la crisi que travessa amb la seva parella, de caire sexual i que acaba afectant la resta d'aspectes, la Mila fa una retrospectiva, primer a la seva adolescència i llavors fins a la infància, en què podrem veure tots els elements que han confegit i determinat la seva vida sexual. El muntatge, que passa d'episodi a episodi, i cada cop va mirant més enrere, ens duu cap a l'origen, passant per un camí tortuós, caòtic i contradictori com sol ser la vida adolescent i la sexual. A sobre, hi veurem l'element femení, perquè si hi ha un tabú en la sexualitat infantil en general, en la femenina encara més; un nano ensenyant la titola no sembla tan escandalós com una nena tocant-se la cloïssa.

Amb actuacions lloables –que totes trobo

destacables i, per tant, no en destacaré cap–, les frustracions i les angoixes de cada personatge mantenen un pols psicològicament molt ben estudiat, versemblant i sensible. Aquesta és una de les virtuts més destacables de la pel·lícula, tot i que la resta d'elements no es troben pas a un nivell inferior sinó fent la seva funció molt dignament, amb una idea clara al cap, fent de la pel·lícula un conjunt que destaca la qualitat de l'obra.

És curiós com la pel·lícula efectua aquest aprofundiment als traumes sexuals de la Mila progressivament, anant cada cop més al cor del problema i, com no podia ser d'altra manera, acabant amb els pares. Partint d'aquí, reconnectant amb els seus progenitors, comença un nou camí cap a l'alliberació. Sobre els episodis d'infantesa, és llavors quan veiem una sèrie de comportaments que potser alguns espectadors encara recordarem de quan érem petits i que fan vàlid el que deia Stendhal sobre l'amor que sentia per la seva mare –servint-se, òbviament, d'una metàfora militar–: ell l'atacava (amorosament) amb les mateixes forces que ho faria amb les seves amants posteriors, però amb un arsenal d'armes totalment inofensiu.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

El 35è Mercat de Música Viva de Vic, en marxa fins dissabte

35è Mercat de Música Viva de Vic. Diferents espais de la ciutat. Fins dissabte a la nit.

El 35è Mercat de Música Viva de Vic ja batega des de dimecres. Durant quatre dies hi passaran una seixantena de propostes. D'aquest cap de setmana destaquen les actuacions de Clara Peya (a la foto), Meritxell Neddermann, La Ludwig Band, Mazoni o The Tyets.

Jazz a Bigues i Riells del Fai

The Moonrivers i Celeste Alías. VIII Festival de Jazz. Centre Cívic i Cultural de Riells del Fai. Dissabte, 16 de setembre, 22.00.

El trio musical oferirà una selecció de temes cinematogràfics impregnats de la improvisació que caracteritza el llenguatge jazzístic. La formació estarà acompanyada de la perfecció de la veu de Celeste Alías, que interpretarà les lletres i les melodies més entranyables de la música cinematogràfica..

CINECLUB

'Aftersun'

Estats Units 2022. Dir.: Charlotte Wells. Anys després de les últimes vacances amb el seu pare, la Sophie intenta recordar la figura del seu pare, algú que, tot i compartir moments d'intimitat, mai es va deixar conèixer del tot. La cineasta Charlotte Wells utilitza hàbilment una manera de desencadenar moments del passat, com si fossin fragments de vídeo casolans, que oscil·len entre la realitat i la ficció. Estem contemplant escenes reals del viatge d'un pare i una filla per la costa de Turquia? O tot record està sotmès a la idealització de qui indaga en el passat? Amb un ús sensible i intel·ligent de la nostàlgia, el film aborda la necessitat de contemplar i analitzar la relació amb aquelles persones que han passat per la nostra vida deixant empremta, però amb el misteri mai resolt de saber si la connexió va ser recíproca.

CINECLUB VIC
Dimarts 19 - 20h
Espai ETC

'20.000 especies de abejas'

Espanya 2023. Dir.: Estibaliz Urresola Solaguren. Drama, infància, transexualitat/transgènere. Cocó, de 8 anys, no encaixa amb les expectatives de la resta i no entén per què. Tots al seu voltant insisteixen a anomenar-lo Aitor, però no es reconeix en aquest nom ni en la mirada dels altres. La seva mare, Ane, sumida en una crisi professional i sentimental, aprofitarà les vacances per viatjar amb els seus tres fills a la casa materna, on resideix la seva mare, Lita, i la seva tia Lourdes, estretament lligada a la cria d'abelles i la producció de mel. Aquest estiu que canviarà les seves vides obligarà aquestes dones de tres generacions molt diferents a enfrontar-se als dubtes i els temors. I sobretot Ane a ser per fi honesta amb si mateixa.

AC GRANOLLERS
Dimarts 19 - 19h
VO
Cinema Edison

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Promeses de protecció inútils en cas d'accident però no quan t'intercepta l'agent / 2. D'aquí no baixa, el mitjó. Manca de secreció biliar, no pas renal / 3. Aborigen sense origen. Poso un petard a la integritat. Un parell de catets / 4. Si sóc somera, pareixo; si no, em manifesto contra la cria. Metall de cassola / 5. Eremites sense ídols. O està atapeïda de llibres o d'energia nuclear / 6. Com que consta de vuit parts podria fer una cremota sorprenent. Crucigramistes Buscant Enemics / 7. Fa vi en pastilles. Compartiment de la impremta on les lletres s'hi col·loquen a l'inrevés / 8. Desordenat a la màxima potència. Reclamo la llet / 9. Vocal del mig. Ventós i tempestuós. Lo central / 10. Marsupial en companyia de la cigala. La Carola s'hi va trobar, a les sagrades escriptures / 11. No crea en fals. Acetilè, acetilur, acetol. Un parell més / 12. Empobrí de mala manera, car no era honest ni recte. Grec d'origen accidental / 13. Només es pot fer pujant. Com una gusarapa de roca, aquest ocell.

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

VERTICALS: 1. Xeflis amb l'Agamenon i la Penèlope. És als cicles com als crilis l'acrílic / 2. Gustosa com fruita carneriana. Metall de presència còsmica / 3. Del sari al sèrum. Addicta de biblioteca. Limiten la durada de la Patum / 4. Podria quedar real, si no fos pel camp d'eres. Com que figura als papers donarà ell la notícia / 5. Lletre per escriure sobre la catedral. No tan sols és refinat en el menjar, també fa el pi / 6. Parer del fantasma. No és cosa de la rivalitat sinó de l'ènema. Beu descontroladament / 7. Segur que quan era així de

petit les criades el tustaven. Mal segat per culpa de les bestioles / 8. Amics de la Cosa Pública. Lleuger calfred en veure el remolí. Para taula / 9. Adonar-se que trona de mala manera. Cridar amb aquella agudesesa / 10. Operació que es fa a les piscines per reduir la coloració. Assenyalo amb la navalla / 11. Ep, que abracen l'Eulogi! No és que sigui matiner, és que és valencià d'Albal. Sengles segles / 12. Oració per ocultar els mals. Repetició dels mots d'altri, com qui fa d'eco de l'Eulàlia.

SUDOKUS

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

				5	2	9	3	
	7	5			6	2	4	8
3		2				5	7	
6			2	8				7
9	8							2
2		4		7				
	3			1	5	6		
			3	2				4
2						3		

Dificultat: difícil

		7		3	4			
	4		9		8	7		
3						6	4	9
					5			7
			3		9		8	1
	2		1					
6	1				2		5	
2				5		3		
		8	4		3		2	

QUADRE NUMÈRIC

2	+		-	7	-4
-		-		+	
	-		+	3	7
+		-		+	
5	+	6	-		2
-1		-9		19	

SOPA DE LLETRES

G	P	A	P	K	I	H	N	A	N
H	E	U	I	T	X	A	N	R	P
N	I	À	P	A	E	M	C	E	A
G	J	L	L	W	L	L	F	T	N
C	O	V	A	P	S	A	X	R	T
G	K	H	f	H	T	R	T	A	À
B	O	M	P	O	O	T	A	T	K
A	A	R	R	E	S	R	L	Q	M
C	I	K	G	G	J	P	M	A	U
Y	J	B	T	M	P	L	D	T	T

Trobeu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Altiplà
- Balma
- Camí
- Cova
- Gorg
- Pantà
- Puig
- Serra
- Talaia
- Tartera

SOLUCIONS

	19	6	-	1	
2	6	-	6	+	5
	+		-		+
7	3	+	4	-	8
	+		-		-
-4	-	7	1	+	2

Y	J	B	T	M	P	L	D	T	T
G	K	H	f	H	T	R	T	A	À
B	O	M	P	O	O	T	A	T	K
A	A	R	R	E	S	R	L	Q	M
C	I	K	G	G	J	P	M	A	U
G	J	L	L	W	L	L	F	T	N
N	I	À	P	A	E	M	C	E	A
H	E	U	I	T	X	A	N	R	P
G	P	A	P	K	I	H	N	A	N

8	4	6	7	5	2	9	3	1
1	7	5	9	3	6	2	4	8
3	9	2	8	4	1	5	7	6
6	5	3	2	8	4	1	9	7
9	8	7	1	6	3	4	5	2
2	1	4	5	7	9	8	6	3
7	3	8	4	1	5	6	2	9
5	6	9	3	2	8	7	1	4
4	2	1	6	9	7	3	8	5

Dificultat: fàcil

9	6	7	2	3	4	8	1	5
5	4	1	9	6	8	7	3	2
3	8	2	5	1	7	6	4	9
1	3	9	8	4	5	2	6	7
4	7	6	3	2	9	5	8	1
8	2	5	1	7	6	4	9	3
6	1	3	7	8	2	9	5	4
2	9	4	6	5	1	3	7	8
7	5	8	4	9	3	1	2	6

Dificultat: difícil

1	A	S	S	E	G	U	R	A	N	C	E	S
2	G	A	R	R	O	A	C	O	L	I	A	
3	A	B	A	T	L	I	N	O				
4	P	O	L	L	I	N	O					
5	E	R	E		C	E						
6	O	C	T	A	M	E	R					
7	A	S	T	I		I	T	E				
8	C	A	U	T	I	F	A					
9	I	O				G	O	S				
10	C	O	A	L	A	V	A	L	C	O	R	A
11	L	S				A	C	E	T	I	L	S
12	I	M	P	R	O	B	E					
13	C	O				V	A	R	O	C	I	A